

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: A. Ž.

proti

žalovanému: Magistrát města Brna, odbor dopravy
sídlem Kounicova 67, 601 47 Brno

za účasti osob

zúčastněných na řízení: 1) J. Ž.

2) P. K.

3) H. P.

4) P. P.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2017, sp. zn. 5400/OD/MMB/328979/2017/-Ro-/12/,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil správnost rozhodnutí Úřadu městské části Brno-sever (dále též „stavební úřad“ či „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 6. 2017, č. j. MCBSev/024364/17, sp. zn. STU/04/012968/15/Minč, kterým správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci Klarisky, nacházející se na pozemcích p. č. 988/114, 988/62 a 988/154, všechny v k. ú. Soběšice (dále jen „předmětná účelová komunikace“) dle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), neboť shledal, že k takovému omezení nebyla prokázána potřeba nutné ochrany oprávněných zájmů vlastníka (spoluvlastníků) předmětné účelové komunikace jakožto nezbytná podmínka pro omezení veřejného přístupu dle citovaného ustanovení.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobce po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení polemizuje s právním názorem žalovaného i jeho dílčími závěry, které považuje za nesprávné, neodpovídající skutečnosti a místy hypotetické a účelové. Pokud tedy konkrétně žalovaný konstatoval, že nespátřuje důvod k omezení přístupu na předmětnou účelovou komunikaci, neboť není prokázáno, že uvedený úsek užívá větší počet těžkých vozidel, která by mohla předmětnou účelovou komunikaci poškodit, proto je prý úvaha o takovém poškození pouze hypotetická, k tomu žalobce uvádí, že žalovanému předložil odborné posouzení příčin vzniku škod na předmětné účelové komunikaci s doporučením na přijetí adekvátních opatření, kterými je omezení provozu vozidel na nezbytně nutnou intenzitu. Žalobce dále namítá, že pokud žalovaný polemizuje s tím, že nepovažuje za pravděpodobné, že by předmětná účelová komunikace měla být užívána frekventovanou těžkou dopravou, pak dle žalobce neexistuje žádný důkaz, že by žalovaný kdy na předmětném místě byl, aby mohl činit závěry o dopravní vytiženosti na předmětné účelové komunikaci. Dle žalobce v nyní projednávané věci není žádoucí pouze omezení těžké dopravy, ale jakékoliv dopravy, která znamená nadbytečnou a nedůvodnou dopravní zátěž. Jestliže pak dle žalovaného je dopravní vytiženost na předmětné účelové komunikaci nízká, sám tím dle žalobce uznává, že vyhovění žádosti žalobce nic nebrání. Pokud pak žalovaný navrhuje kroky, které měl žalobce raději podstoupit namísto podání žádosti o omezení provozu na předmětné účelové komunikaci, jedná se dle žalobce o účelové a ničím nepodložené úvahy žalovaného o údajných povinnostech žalobce, které nejsou předmětem tohoto řízení. Závěrem žalobce namítá, že tvrdí-li žalovaný, že v nyní projednávané věci nebyl splněn předpoklad nezbytně nutné ochrany oprávněných zájmů žalobce, odkazuje žalobce opět na odborné vyjádření, dle kterého bylo žalobci doporučeno omezit provoz vozidel na předmětné účelové komunikaci na nezbytně nutnou intenzitu, a to v zájmu eliminace vzniku dalších škod.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě v první řadě uvádí, že dle odborného vyjádření, na jehož znění se odkazuje žalobce, byla vozovka předmětné účelové komunikace zřejmě narušena a nebyla uvedena do původního stavu, který by dle odborného posouzení měl být schopen zvládnout zatížení až 15 těžkými nákladními vozidly denně. Dle žalovaného by pak po opravě vozovky předmětné účelové komunikace důvod pro omezení provozu na této komunikaci odpadl. Žalovaný je přesvědčen, že v současné době nedosahuje provoz na předmětné účelové komunikaci takové intenzity, aby ospravedlnil omezení přístupu na tuto veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Žalobce v řízení neprokazoval nutnost ochrany svých oprávněných zájmů jinak než výše uvedeným odborným posouzením, z něhož však tato nutnost nevyplývá.

IV. Posouzení věci soudem

5. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
6. Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobce s právním závěrem žalovaného (i stavebního úřadu), že žalobce neprokázal nezbytný zájem na ochraně vlastnického práva, jako podmínku pro omezení provozu na veřejně přístupné účelové komunikaci.
7. Podle § 7 odst. 1 věty druhé zákona o provozu na pozemních komunikacích platí, že „[p]říslušný silniční správní úřad obecního úřadu obce s rozšířenou působností může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s Policií České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka.“
8. Krajský soud uvádí, že v nyní projednávané věci není mezi stranami sporu o tom, že žalobce při podání žádosti o omezení provozu na předmětné účelové komunikaci splnil dvě ze tří podmínek pro vyhovění této žádosti, a sice podmínku, že se jedná o vlastníka této komunikace, resp. spoluvlastníka, přičemž druhý spoluvlastník, doc. Ing. J. Ž., CSc., vyjádřil s touto žádostí souhlas, a podmínku projednání návrhu na omezení pozemní komunikace s Policií České republiky (viz vyjádření ze dne 21. 8. 2015, č. j. KRPB-136104-3/ČJ-2015-0600DI-KUD). Spornou otázkou tedy zůstává otázka naplnění třetí podmínky, stanovené v citovaném § 7 odst. 1 věty druhé zákona o provozu na pozemních komunikacích, tedy podmínky prokázání nezbytně nutné potřeby ochrany oprávněných zájmů vlastníka této komunikace.
9. Vlastník účelové komunikace je povinen v žádosti uvést, „proč je omezení veřejného přístupu nezbytné k ochraně jeho oprávněných zájmů (a o které zájmy jde), a dále by měl navrhnout, v jaké míře a jakou formou by měl silniční správní úřad veřejný přístup omezit. Podáním žádosti je zahájeno správní řízení, o němž musí silniční správní úřad vyrozumět ostatní účastníky - kromě vlastníka jimi budou též vlastníci nemovitostí, pro něž daná účelová komunikace plní nutnou komunikační potřebu, neboť jejich práva mohou být rozhodnutím přímo dotčena (...). Při posouzení žádosti by měl úřad nejprve zhodnotit, zda jsou dány podmínky pro omezení veřejného přístupu, tedy zda je jeho omezení pro ochranu oprávněných zájmů vlastníka skutečně nutné. (...). Po vyhodnocení nezbytnosti omezení posoudí úřad dále, jaký rozsah omezení ochrana dotčených zájmů vyžaduje. Přitom musí vzít v úvahu též oprávněné zájmy vlastníků

dotčených nemovitostí, k jejichž zpřístupnění daná účelová komunikace slouží“ (srov. ČERNÍNOVÁ, M. a kol. Zákon o pozemních komunikacích: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2015, § 7).

10. Z judikatury správních soudů vyplývá, že vlastnické právo vlastníka účelové komunikace požívá ústavní ochrany, ovšem obdobná úroveň ochrany musí být poskytnuta i vlastnickým právům osob využívajících komunikaci k přístupu k jejich pozemkům a stavbám, tedy právo žalobců na zajištění přístupu k předmětu jejich vlastnictví, aby mohli své nemovitosti vůbec užívat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 5 As 3/2009-76). Jak konstatoval Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 27. 6. 2018, č. j. č. j. 30 A 68/2016-107, *„v řízení o omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci dle § 7 odst. 1 věta druhá zákona o pozemních komunikacích je nutné zvažovat a poměřovat práva a oprávněné zájmy vlastníka komunikace a osob komunikaci využívajících k zajištění přístupu k jejich vlastnictví, a zohlednit případné změny ve způsobu užívání komunikace, k nimž došlo od okamžiku, kdy byla komunikace věnována obecnému užívání (§ 19 zákona o pozemních komunikacích). V tomto smyslu je silniční správní orgán povinen zjišťovat skutkový stav. Pokud veřejně přístupná účelová komunikace v minulosti vznikla a vlastník dal souhlas s jejím užíváním veřejností – věnoval ji obecnému užívání, lze následně rozsah užívání omezit jen ve výjimečných případech, je-li to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů vlastníka. Typicky bude žádost o omezení veřejného přístupu úspěšná v případě, že dojde ke změnám ve způsobu obecného užívání komunikace veřejností, s nimiž v době věnovacího aktu (v doby, kdy udělil s obecným užíváním komunikace souhlas) vlastník či jeho předchůdce nepočítal. Vlastník se oprávněně může domáhat omezení narůstajícího užívání účelové komunikace do rozsahu odpovídajícího dřívějšímu účelu a záměru.“* K obdobnému závěru dospěl i Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 2. 5. 2017, č. j. 59 A 66/2016-58, kde konstatoval, že *„oprávněný zájem vlastníka účelové komunikace na úpravě nebo omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci ve smyslu § 7 odst. 1 věty druhé zákona o pozemních komunikacích, nelze spatřovat pouze v jeho zájmu užívat pozemek podle jeho svobodné vůle (tj. bez omezení obecným užíváním). Takový výklad by vedl k závěru, že oprávněný zájem vlastníka účelové komunikace ve smyslu uvedeného ustanovení je dán v podstatě vždy.“*
11. Krajský soud po přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí stavebního úřadu, má za to, že ve světle výše rekapitulovaných judikатурních závěrů správní orgány v nyní projednávané věci dostaly své povinnosti důkladně zvažovat a poměřovat práva a oprávněné zájmy vlastníka komunikace a osob komunikaci využívajících k zajištění přístupu k jejich vlastnictví, a případně zohlednit další okolnosti týkající se způsobu užívání komunikace, přičemž se ztotožňuje s jejich závěry, že žalobce podmínku prokázání nezbytně nutné potřeby ochrany oprávněných zájmů tohoto vlastníka nesplnil. Žalobce prokazoval v řízení před správními orgány nezbytně nutnou potřebu ochrany svých oprávněných zájmů zprávou č. 061/15/ZP s názvem *„Posouzení konstrukce vozovky Veřejně přístupná účelová komunikace Brno – Soběšice, ulice Klarisky“*, zpracovanou společností CONSULTTEST s. r. o. Pokud je však skutečně tato zpráva jediným důkazem, který žalobce předložil a z něhož měl správní orgán prvního stupně při posuzování žádosti o omezení provozu na předmětné účelové komunikaci vycházet, je třeba upozornit na skutečnost, že žalobce svým popisem výsledné závěry předmětné zprávy zkresluje. Z odstavce 4. předmětné zprávy totiž vyplývá, že *„[v] úseku je na pravé straně komunikace dokumentován pokles povrchu vozovky v linii rýby (jedná se patrně o výkop pro provedení inženýrských sítí)“*. Z odstavce 5. předmětné zprávy pak vyplývá, že *„[k]opaná*

sonda KS 1 byla provedena v místě původní konstrukce vozovky, tj. nezasažené dodatečným vedením inženýrských sítí.“ Dle odstavce 6 předmětné zprávy pak „[p]okud by došlo v úseku ke zvýšení dopravní zatížení (o jakou intenzitu dopravního zatížení a na jak dlouhou dobu však nebylo objednatelem posouzeno specifikováno), lze v místě rýhy předpokládat další vývoj deformací. Konstrukce vozovky v místě rýhy nebyla řádně obnovena, původně provedená prolévaná podkladní vrstva (SCM) byla rozbita a následně při zapravování byla do konstrukce vozovky zhutněná uvedená rozrušená vrstva (tj. vznikla nestmelená vrstva). Správným řešením je obnovení vozovky v původním konstrukčním uspořádání...“

12. Krajský soud na základě výše uvedeného uvádí, že za takových okolností se žalobcem citovaný závěr společnosti CONSULTEST s. r. o. „[d]oporučuje se proto do provedení opravy omezit provoz vozidel na nezbytně nutnou intenzitu (tj. obsluha stávající zástavby)“ jeví jako čistě účelový a vytržený z kontextu, neboť z předmětné zprávy, ač předložené žalobcem k prokázání nezbytně nutné potřeby ochrany jeho oprávněných zájmů, nevyplývá, že by k ochraně jeho oprávněných zájmů bylo nezbytně omezit provoz na předmětné účelové komunikaci. Z jejího obsahu totiž pouze vyplývá nutnost uvést předmětnou účelovou komunikaci do původního stavu po provedení výkopových prací. Poškození předmětné účelové komunikace tak není způsobeno nadměrným provozem na této komunikaci, což chtěl žalovaný vyjádřit tvrzením, že „*odvolací orgán nespatřuje důvod k omezení přístupu veřejnosti na předmětný úsek komunikace, neboť v současné době není prokázáno, že uvedený úsek užívá větší počet těžkých vozidel, který by mohl komunikaci poškodit*“, a že „*[ú]vaha, že by k poškození mohlo dojít, je v tuto chvíli pouze hypotetická*“, nýbrž nesprávným postupem při obnově vozovky po vedení výkopových prací. Žalobce tak ve správním řízení neunesl být břemeno tvrzení v řízení o jeho žádosti na omezení provozu na předmětné pozemní komunikaci, neboť sice tvrdil, že ze zprávy společnosti CONSULTEST s. r. o. vyplývá, že při zvýšení dopravního zatížení by mohlo dojít k dalšímu poškození vozovky, nijak ovšem neprokázal, že by k takovému navýšení skutečně mělo dojít. Proto se naopak závěry žalobce ocitají čistě v rovině hypotetické, založených na nijak prokázaných skutečnostech.
13. Krajský soud dále uvádí, že ze závěrů z předmětné zprávy, vyplývá, že omezení provozu na předmětné účelové komunikaci by mělo být toliko dočasným opatřením do doby, než dojde ke skutečnému řešení příčiny vzniku poškození na předmětné účelové komunikaci – uvedení konstrukce vozovky do původního konstrukčního uspořádání. Za této situace ovšem nelze přistoupit k omezení provozu na předmětné účelové komunikaci, neboť není dán dostatečně silný zájem na ochraně oprávněných zájmů žalobce, který by odůvodnil permanentní omezení veřejného provozu na předmětné účelové komunikaci umístěním značky „Zákaz vjezdu“ jako řešení toliko dočasného problému, na základě něhož vzniklo poškození předmětné účelové komunikace, když tento problém ani netkví v nadměrném dopravním zatížení, ani hrozbě vyššího dopravního zatížení této pozemní komunikace, resp. tato žalobcem namítaná tvrzení nebyly dostatečně a přesvědčivým způsobem prokázána. Nelze totiž současně odhlédnout od skutečnosti, že omezení provozu na předmětné účelové komunikaci způsobem, jakým navrhuje žalobce, by zapříčinilo nepřístupnost této komunikace například pro návštěvy vlastníků nemovitostí ve stávající zástavbě a dalších osob, které by na využití této veřejně přístupné účelové komunikace mohly mít zájem.
14. Krajský soud se sice s žalobcem shoduje toliko v tvrzení, že užívání slovních obrátů, jako například, že žalovaný něco „*nepovažuje za nejšťastnější řešení*“, není nejvhodnějším

způsobem zdůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť se jedná pouze o subjektivní dojmy žalovaného, které nejsou relevantní a samy o sobě nemají žádnou argumentační váhu, navzdory tomu má však krajský soud zcela jednoznačně za to, že napadené rozhodnutí je dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodněno a s odůvodněním napadeného rozhodnutí se věcně ztotožňuje.

V. Závěr a náklady řízení

15. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
16. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
17. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení soud plnění žádné povinnosti neuložil, krajský soud těmto osobám náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim v souvislosti s plněním povinnosti, uložené soudem, žádné náklady nevznikly, a na náhradu jiných nákladů řízení ze zákona nárok nemají.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. října 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu